59e jaargang. — N° 22 | Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden | Zaterdag, 16 Maart 1912

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

Schouwburg der Concordia UNIE. — Jonge Katholieke Wacht **Mlle DE LA SEIGLIÈRE** **Zondag van Half-Vasten, om 8 ure 's avonds.**

Tooneelspel in 4 bedrijven. — Opvoering door de welgekende troep José Max van Brussel.

TWEEDE BLAD

Als de vos de passie preekt, Boeren! wacht uw ganzen.

Het komt ongeloofijk voor, en toch is het maar al te waar, dat er in ons katholiek België goddeloozen gevonden worden, die als verslindende wolven rondloopen om het geloof in de herten uit te dooven, en, ware zulks mogelijk, het tot den wortel toe uit te roeien.

Zij bedienen zich hiervoor van eene menigte middelen, waaronder de goddelooze dagbladen en boeken eene voorname plaats bekleeden. En nochtans, weet en overdenk wel, dat, indien het een allergrootste weldaad is in den schoot van den waren godsdienst geboren te zijn, het ook een allergrootste ramp is door on trouw die genade te verliezen. Het geloof is de wortel waaruit de werken der christene heiligheid, als bloemen, en de eeuwigdurende zaligheid, als eene kostbare vrucht moeten voortspruiten. Al bouwt gij al de takken, ja, zelfs geheel den stam van eenen boom af, toch kan hij nog uitschieten ; maar roeit gij ook de wortels uit, hoe wilt gij er dan nog vruchten of bloemen van verwachten ?

Eveneens, al zouden alle deugden in uw hert als verdood zijn, toch zullen zij, zoolang het geloof, de wortel aller deugden, ongeschonden blijft, weer kunnen uitschieten ; maar rukt gij ook het geloof uit uw hert dan is alle hoop als verloren, en uwe verwerping en verdoemenis is bijna zeker. Niets, inderdaad, komt in het hert moeilijker tot herleving dan het geloof ; en toch « zonder geloof is het onmogelijk aan God te behagen. »

Wees dan wel op uwe hoede, dat de goddeloozen u door hunne listen en veinzerijen niet verleiden : Als de vos de passie preekt, boeren: wacht uw ganzen.

Die listige vossen weten zeer wel, dat men om den vogel te vangen, het net moet verbergen, en dat men om iemand verraderlijk om te brengen, den dolk moet verbergen tot op het oogenblik dat men den steek geeft... Een sperwer vergt zich niet in rechte vlucht op het onnoozel duifje ; vooraf maakt hij verscheidene groote kringen rond hetzelve in de lucht, totdat hij het oogenblik geschikt acht om er op neer te vallen en er zijne klauwen op te slaan. Eveneens handelen de goddeloozen. Zij beginnen van zeer verre en wachten zich wel, in het eerst de heilige waarheden van onzen godsdienst aan te randen. Zij schieten bijvoorbeeld eenige looze pijlen af op het gedrag der priesters ; hunne fouten of gebreken, waarvan zij als mensch niet vrij zijn, stellen zij op den voorgrond, en overdrijven ze door allerlei valsche uitleggingen en leugenachtige bijvoegsels ; zij sparen zelfs de overledenen niet, wier vorige fouten zij zoo geerne in het daglicht brengen, vooral wanneer het religieusen, bisschoppen of pauzen geldt ; zij beknibbelen de plechtigheden van den uitwendigen eeredienst. Zij zullen u zeggen, dat het beter is al dat goud, dat zilver en die kostelijke gesteenten tot nuttige zaken te gebruiken, dan daarmede den luister der godsdienst plechtigheden te verhoogen en de pracht der kerken en der altaren te vermeerderen ; als konde men een edeler gebruik maken van de schepselen dan ze tot verheerlijking te doen strekken van Hem, die ze in zijne liefderijke goedheid ons heeft geschonken.

Dit en nog andere dergelijke zaken weten zij zoo behendig voor te stellen, dat zij in menigen geest twijfels doen ontstaan. Dan gaan zij over tot de aanranding der geloofspunten : Kaif dat wel waar zijn ? Is het wel zoo ? Wie weet of !..

Door deze en andere listen bereiden zij den geest tot het aannemen der dwaling en komen eindelijk zoo ver, tot zij de heiligste en eerbiedweerdigste leerstelsels openlijk lochenen en de dwaling onderwijzen.

Betrekking tusschen het gewicht der beeten en hunnen rijkdom in suiker.

Het is algemeen aangenomen dat de dikke beeten minder rijk zijn in suiker dan de kleine, en velen meenen dat het verschil groot is.

Deze kwestie is in 1894, in Duitschland, door M. Rümker, te Halle, bestudeerd geworden. Hij deed proefnemingen op 67,800 beeten der firma Klein-Wanzleben, en hieruit leidde hij af dat de suikerrijkdom verminderde voor iedere vermeerdering van 50 grammen gewicht :

	p. h.	grammen
van 0,10 voor de beeten van		500 à 750
van 0,15 » » »		750 à 1050
van 0,20 » » »		1050 à 1350

Maar hij deed opmerken dat deze cijfers enkel toepasselijk waren op de beeten van deze opbrengst en van het loopende jaar, en dat men geen algemeene regel kon daarstellen.

De studie dezer kwestie komt hervat te worddoor de Heeren K. Andrlik, V. Bortos en J. Urban van Praag. Met proefnemingen op beeten voortkomende van keus van M. V. Bartos, hebben zij cijfers bekomen die geenszins overeenkomen met die van M. Rümker. Uit hunne cijfers kan men besluiten dat er geene betrekking bestaat tusschen het gewicht der beeten en hunne rijkdom in suiker, ten minste voor dezelfde varieteit. Men heeft dus alle belang dikke beeten voort te brengen, die veel geld zullen opleveren. Daarom moet de grond van goede hoedanigheid zijn en alle voedingstoffen onder den meest gelijkmakenden vorm bevatten. De voorbereidingswerken moeten met zorg verricht worden, en de grond fijn verdeeld op eene groote diepte. De meststoffen zullen insgelijks zoo gelijkmatig mogelijk verdeeld worden. De stikstofhoudende en de potaschachtige meststoffen worden gewoonlijk door de beploeging ondergedolven, en zoo zulks nog niet gedaan is geworden, zal men voor deze laatsten gebruik maken van 200 k. potasch sulfaat bij voorkeur op de andere zouten welke nadeelige cloruren bevatten. Men kent de belangrijkheid der potaschhoudende meststoffen in de teelt der beeten ; het potasch draagt grootelijks bij aan de vorming van suiker in de wortels. Het stikstof moet onder den vorm van ammoniak en salpeter gegeven worden ; 200 k. ammoniak sulfaat onder gedolven door den uitroeier en 100 k. salpeter door eene lichte egging. Op deze wijze bekomt men in het begin van de groeiing door de salpeter, eene spoedige werking die zal voortgezet worden door ammoniak sulfaat. Aldus is men verzekert dat de plant een regelmatige groei zal hebben, eene voorwaarde die noodzakelijk is om de hoogst mogelijke opbrengsten in gewicht en in suiker te verzekeren.

BIJ DE EERSTE STAPKENS VAN ONS KIND

Oas kindje wandelt blij te moe
Van moederken naar vader toe.
Het steekt zijn armkens naar omhoog,
En guitig tintelt beider oog.
Het waggelt wel, maar houdt zich recht,
En moeder juicht : « Het loopt niet slecht ! »
Ook vader is zoo in zijn schik ;
Hij volgt zijn kind met vreugdehlik
Nu het zijn eerste stapkens doet.
Maar diepe toch in zijn gemoed
Denkt hij, onwillens aan den tijd
Dat 't kind als man door 't leven schrijdt ;
En wenscht dat het zich immer recht,
Als nu, mag houden spijts het slecht.

LACHEN.

Leer lachen ! — Lachen is gezond,
Het sterkt èn hart, èn longen,
Het dient den geest tot steun en stut ;
Lach dus dat u de lever schudt,
Zoo vrij als ongedwongen.

Leer lachen ! — Lachen is als wijn,
Het doet den bloedstroom snellen,
Aan welke kwaal g'ook laboreert,
Geen dokter die zoo snel cureert
En eer doet herstellen.

Leer lachen ! — Lachen is probaat,
't Verdrijft de muizenissen ;
't Is als de spons, die van 't gelaat,
Waar *zorgen* op te lezen staat,
De rimpels weg doen wischen.

Leer lachen ! — Lachen is als goud,
Goud, dat slechts ligt voor 't grijpen,
't Is als de zonnestraal, wier gloed
De knop doet zwellen, bloeien doet,
Tot schoone vruchten doet rijpen.

Leer lachen ! — Lachen is een schat,
Dien niemand heeft te derven ;
Weg dan met troosteloos geween,
En lach zelfs door uw tranen heen,
Dan leert g'eens lachend sterven.

ALLERLEI NIEUWS

HET NIEUWSTE IN ZAKE HUWELIJKSREISJES. — 't Is natuurlijk weer de grit van een Amerikaansch millionnair. Kolonel Fleming, een zeer rijk man, heeft besloten zijne huwelijksreis te doen in eene onderzeesche boot en zijne wittebroodsweken gedeeltelijk door te brengen onder de oppervlakte van den Stillen Oceaan. Zijne toekomende is Edith Glover, dochter van een rijken Chicagoer glasfabrikant. Hun huwelijk zal op 15 maart worden ingezegend.

Kolonel Fleming heeft het hem vijf millioen laten kosten om de eerste plezier-onderzeeër te laten bouwen. Tot hiertoe stelden de millionairs zich tevreden met weelderige jachten die op het water vaarden en lieten aan de groote Staten het kostbaar voorrecht hunne vloten met onderzeeërs uit te rusten.

In de « Engineering World » wordt de prachtonderzeeër van den kolonel breedvoerig besproken. Het schip, dat den naam « Mysterious » zal dragen, heeft een inhoud van 600 ton en eene bemanning van 15 koppen. Buitendien zullen zich met M. en Mev. Fleming nog een geneesheer en zes gasten, die de reis zullen meemaken, inscheepen. Ook zullen een kok met eenen helper, een huishoudmeester, een kamerdienaar, een kamermeisje en een meisje voor alle werk zich aan boord bevinden. De vertrekken, waarin het jonge paar zich huiselijk zullen inrichten, bestaan uit eene ruime slaapkamer, eene eetzaal, waarin gemakkelijk voor acht personen kan gediend worden, een salon, eene rookzaal, bibliotheek, badkamer en kleedkamer.

De gasten hebben drie slaapkamers te hunner beschikking, elk met twee badkamers. Kapitein en dokter hebben hunne eigene kabienen. De « Mysterious » heeft reeds in Oakland, Kalifornie, den doop ontvangen en bij korte vaarten zijne zeevaardigheid bewezen. De kamers zijn op prachtige manier ingericht, vooral de appartementen van het echtpaar zijn ware modellen van sierlijkheid en gemakkelijkheid.

— INDIEN GIJ HOEST, indien gij verpakt zijt, moeijelijk spuwt, indien uwe nachten slecht zijn, neemt de uitmuntende Borstpil Walthery en gij zult snel genezen zijn.

— HET SYMBOLUM DES MANS. —
1. Bemin slechts uwe vrouw alleen
En heb met andre geen gemeen.
2. Wil altoos haar ter zijde staan
Haar troosten op haar levensbaan.
3. Wil nooit haar jaloezie betoonen.
En zelfs haar fout nog verschoonen.
4. Toon nooit aan haar een zuren mond
Ofschoon ze soms u niet verstond.
5. Spreek niet te veel doch immer zacht
Dit met uw dienaars ook betracht.
6. Wil haar zoo 't kan voldoening geven
Doch houdt de broek voor heel uw leven.
7. Deftig in taal, met wijs beleid
Laat alle lastertaal op zij.
8. Geloof kwatong, noch leugen niet ;
Want zeker haart u dit verdriet.
9. Wees spaarzaam, doch met geld gereed,
Duld nieuwen hoed en beste kleed.
10. Wees nimmer slaaf van spel of drank
Want daardoor gaan de zaken mank.
11. Geen moeite gespaard, geen plicht verzuimd
Dan is men vroolijk, opgeruimd.
12. Met moed verwint elk tegenspoed ;
De vrouw u dan met liefde groet.

— HET IS ZOO gemakkelijk extra koffie te maken. Gebruikt de Trappisten Chicorei Vincart. Men vindt ze overal.

— SCHOON VOORUITZICHT. — In vroegere jaren werd er weleens met reden geklaagd over de weinige propagande die er door de katholieken werd gemaakt met de kiezing. Nu is dit zoo niet meer. Zoo is er te Antwerpen een groote kring katholieke propagandisten. Verleden Zondag zijn zij allen uitgegaan op openbare meetings, en verscheidene onder hen moesten zelfs 4 openbare meetingen geven.

— INDIEN HET VOEDSEL u tegenstrijdt, indien gij geenen eetlust hebt, indien gij de tong beladen en het hoofd zwaar hebt, neemt eenige antislijmachtige Walthery Pillen en gij zult eetlust, kracht en volmaakte spijsvertering terug vinden. 1 fr. de doos.

— EEN MENSCH DIE KIKVORSCHEN OPEET. — Te Parijs is er een man die op eenen oogslag 4 of 5 kikvorschen kan opeten en ze een uur en half levend in de maag houden. Dr Desternes heeft met Xstralen die maag onderzocht en bevond dat ze niet enkel regelmatig is, maar zelfs het ideaal van eene goede maag. Die man heeft eene herkauwende maag.

PETIT-BEURRE PAREIN

tegen het vuur COFFRES-FORTS FICHET tegen diefstal
7, R. D'ASSAUT - BRUSSEL

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groensemarkstraat, 33, Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.

Horlogiën in allen aard met grooten afslag.

— HENNEN LEGSTERS.— De goede legster zijn deze, die gevoed zijn met het *beste voedsel* van het Syndikaat van Landen. (eenig fabriekant). Vereischt geplombeerde zakken met het gedeponeerd merk.

— FONTEINPENNEN van af 0,50 fr.
Met goude pen van af 4,75 fr.
Boekhandel COLLÉE, Tongeren.

— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u ot de apotheek Gauthier, Mechelen.

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BAPREDIENNE.
Marmers. Schilderijen.
Sèvres, Saxe, Copenhague (schtheid gewaarborgd). Kleine meubels.
Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

— *Hoest, Verkoudheden, Pastillen Keating.*
Zie de aankondigingen.

— GROOTHANDEL IN WIJNEN. — Ch. Canteloup Ir cru Bourgeois Supérieur van St-Estèphe, eigendom der Naamlooze Maatschappij, oud Huis Léon & Jules HYE DE CROM, wordt bijzonder aan de Heeren Wijnhandelaren aanbevolen. Château Canteloup werd in 1906, dank aan de zorgvuldige teelt, met den eersten prijs bekroond op de Landbouwtentoonstelling van den Médoc.

Voor prijzen, beleefd verzoek zich te wenden aan den zetel der Maatschappij te Gent of aan Château Canteloup, St-Estèphe, Médoc, Frankrijk.

N. B. — De aandacht der Heeren Wijnhandelaren wordt er op gevestigd dat Château Canteloup enkel echt is met het brandmerk van 't kasteel.

Niet te verwarren met andere wijnen van denzelfden naam die niets gemeens hebben met de Médoc-wijnen en niet a's CHATEAU Canteloup mogen verkocht worden.

— Zwakke lieden bleek van keur,
Neemt om u meer op te beuren,
't Beste middel wijd beroemd,
Samson-Kina wordt 't genoemd.
Samson-Kina, Zuivere Kina wijn,
Jacques Neefs, Antwerpen.

HET GEHEIMZINNIG HUIS

(38e VERVOLG).

Het binnentreden van Betty zonder den notaris veroorzaakte een plotseling stilzwijgen. Allen keken haar gespannen aan, alsof zij gewichtig nieuws moest brengen. Maar de arme Betty moest zwijgen. Zij had voor zichzelf trouwens het gevoel, dat heel deze expeditie weer op niets zou afloopen.

M. Merton zelf immers scheen zich als behalve zeker te voelen, dat zijne ontdekkingen tot iets leiden zouden ; en wat die begraven kist betrof, over dewelke hij eerst zooveel drukte had gemaakt, zoo kon zij zich niet voorstellen dat de inhoud daarvan wel iets nieuws zou aanbrengen. Eigenlijk begreep zij volstrekt niet, waarom de notaris om die kist zich zoo afsloofde. Gesteld dat er geld of geldswaarde in verborgen zat, wat had dit dan te beteekenen ?

De eerste, die tot haar het woord richtte, was Rennie.

— Wel, Mevr. Mann, begon hij, niet zonder iets gespannens in zijnen blik, maar toch oogenschijnlijk met volmaakte kalmte, — hebt gij uw inspectiereisje voltooid ? Dan hebt ge nu zeker wel, naar ik vertrouw, de vaste overtuiging meegebracht, dat uwe tante werkelijk afwezig is, en niet in eene van hare kamers opgesloten zit !

Ja, die overtuiging heb ik nu, antwoorde zij kort.

Zij wist dat M. Merton den secretaris in verdenking hield van het bestaan van andere grove bedrog, en zij geloofde dat Rennie en Martina hadden samengespannen, niet alleen om hare tante opgesloten en onder dwang te houden, maar ook om den inhoud ervan te stelen en te verbergen in een huis, dat Rennie uit dien hoofde opzetteiijk onbewoond liet blijven. Maar voor het overige tastte zij nog volslagen in het duister.

Gaarne zou zij althans haren man meegedeeld hebben wat zij wist ; maar zij kon hem niet afzonderlijk te spreken krijgen, daar Lady Marcia en Ursula haar met vragen bestormden, die zij zoo goed mogelijk beantwoordde, zonder eenige toespeling op de bewuste kist en op hetgeen M. Merton op het oogenblik doende was. Zij zegde enkel dat hij aanstonds zou opdagen om thee te drinken.

Middelerwijl merkte zij op, dat de arme Mevr. Lumley weer erg bedrukt was, hoewel daartoe niet de geringste aanleiding scheen te bestaan.

De kapitein hield een gesprek met den secretaris, dat blijkbaar den laatste op heete kolen deed zitten.

Want, zoo de dames met vage antwoorden omtrent M. Merton zich tevreden stelden, niet aldus Rennie. En toch kon hij niet heengaan en zich met eigen oogen vergewissen zonder den kapitein, die, getrouw aan 's heeren Merton's instructies, hem voortdurend bewaakte. En met hoeveel tact ook de kapitein zich van deze moeilijke taak kweet, toch voelde Rennie maar al te goed zijne eigenlijke positie.

Na dezen uitstap naar het theedrinkende gezelschap in de leeskamer, keeren wij naar den wijnkelder terug.

Daar had M. Merton, eenmaal in het bezit van eene kaars, het deksel van de begraven kist geheel blootgelegd, terwijl Martina, op een ledig wijnvat gezeten, hem met brandende oogen aanstaarde. Er was iet vreemds gekomen over deze vrouw. Het was of deze man, die haar tot in zijne handen had, geheel beheerschte. Stil was zij geworden, gedwee, schier automatisch.

— Sta op, beval hij plotselings.

En zij rees op en stond, bezoedeld met aarde en bevend van angst, voor hem, terwijl hij uit de holte stapte en de kaars zoo hield dat hij haar goed in het gelaat kon zien

— Wat is er in die kist ? vroeg hij barsch.

De vraag trof haar als een stoot voor de borst. Zij kromp ineen en staarde op den grond.

— Weet ge dat niet ? Kunt ge dat niet raden ? fluisterde zij heesch.

De notaris legde eene zware hand op haren arm.

— Werd zij vermoord ? vroeg hij nauwelijks hoorbaar.

Zij keek op, stak hare handen uit, en anfwoordde hartstochtelijk, in den toon der waarheid :

— O neen, neen, neen ! Ik zweer het ! Wij vonden haar dood in haar bed, ik natuurlijk, eens op een morgend, een jaar geleden. Ik was buiten mij zelf van schrik en ik liep de kamer uit en ik ontmoette M. Rennie. En hij kwam met mij terug in de kamer en zag haar daar liggen, juist alsof zij slief. Maar zij slief niet, zij was dood, morsdood. En toen hield hij mij daar vast, hield mijn arm als in eene schroef, en deed mij zweren dat ik er niets van zeggen zou. Ge moet weten, mijnheer, er kwam nooit iemand anders bij haar, dan hij en ik. Dus konden wij hel gemakkelijk doen. En hij zegde dat hij het overleggen zou, wat er het best te doen viel, om niet te doen denken dat wij haar vermoord hadden.

— Wat er het best te doen viel ? Het éénige wat er te doen viel, was onmiddelijk een dokter te laten komen.

— Ja maar, ziet ge, mijnheer. Miss Evering had hier geen dokter, want te wilde er nooit eene onder hare oogen zien, zij zegde dat ze hun geen nagel van haar zou toevertrouwen. Zooals gij wel weten zult, mijnheer, de menschen hier in destreek willen over 't algemeen van dokters niet veel hooren...

— Maar in zoo'n geval toch !

— Wel, mijnheer, ik deed wat Rennie mij gelastte te doen. En 's avonds kwam hij bij mij en zegde : Zij heeft geen cent aan u, aan mij of aanliemand anders vermaakt, behalve aan hare twee nichtjes, die zij nooit heeft gezien.

En toen zette hij mij uiteen wat hij van plan was : het huisbouden net precies te laten voortgaan alsof zij nog leefde, en ons allen ons loon te betalen als naar gewoonte. Dat maakte hij mij zoo heel smakelijk, en met een joeg hij mij den dood op het lijf door te zeggen dat de menschen zouden beweren dat ik haar vermoord had, omdat iedereen wel wist dat zij mij niet lijden kon. En zoo redeneerde hij, tot ik eindelijk er in toestemde, en hem hielp om haar in de oude kist te leggen, die zij in hare kamer had.

— Maar hoe hebt ge dat kunnen aanleggen en hoe hebt ge haar hierheen kunnen vervoeren, zonder den argwaan van de andere huisgenoten te wekken ? vroeg nu M. Merton, die nu de zaak zoo kalm mogelijk opvatte, ten einde aan de medeplichtige een zoo juist en uitvoerig mogelijk relaas te ontlokken.

— Wel, mijnheer, we konden onzen eigen tijd er toe nemen, daar niemand dan hij en ik ooit in die kamers kwamen, behalve als gij een enkelen keer kwaamt, mijnheer, en dat zat ge altoos in de zitkamer, mijnheer, en Miss Evering in haar stoel bij het venster in de slaapkamer. Dus gaf Rennie last dat er eene deur zou gemaakt worden in den muur tusschen de twee tuinen, en eenige dagen later, toen hij de tegels opgelicht en de aarde uitgegraven had in den kelder van het huis, dat ledig stond, moest ik hem helpen om de kist naar beneden te dragen.

Wij lieten ze langs eene plank van de trap glijden, in 't midden van de nacht, en droegen ze door den tuin in den kelder, en daar zette ze Rennie in den grond, en liet verder alles liggen zooals het lag, steenen en alles. En hij sloot den kelder af en was blij dat hij voorloopig het lijk uit den weg had.

Eerst toen ge gekomen waart en met de jonge dames het huis bezichtigd hadt, begreep hij dat hij den boel zoo niet laten kon, in geval dat het huis mocht worden verhuurd ; en daarop is hij er nacht op nacht heengegaan om de uitgegraven aarde weg te doen, en de tegels te leggen en alles zoo te maken, dat er niets kon worden gemerkt.

— En waarom was dit alles ? Wat had hij er mee voor ? Hij kon toch wel begrijpen dat dit bedrog eens aan het licht moest komen.

— Wel, mijnheer, M. Rennie wist wat er in Miss Evering's testament stond, namentlijk dat alles aan hare nichten kwam ; en daarom haalde hij ze hier in huis, met het plan om een van beiden te trouwen. Kwam dan de zaak aan 't licht, dan zou hij toch het geld in handen hebben, en hij kon zich uit de voeten maken, ofwel de familie en u zouden zich hebben laten overhalen om alles maar blauw blauw te laten.

— Hemelsche goedheid ! En hij rekende er dus op dat niemand iets merken zou ?

— Wel zeker. Het was alles goed overlegd. Hij het alles den gewonen gang gaan en hij schreef Miss Evering's brieven en zette hare handteekening er onder, die geen mensch van de echte onderscheiden kon. Het eenige was, dat hij de koorden van de beurs dichthaalde en hoe langer hoe gieriger werd, — ik denk om in geval van nood een appeltje voor den dorst te hebben.

Maar dit is juist zijn ongeluk geworden. Want de oude bedienden, koetsier en huishoudster, en de rest, begonnen over die schraligheid, die zij van Miss Evering niet gewoon waren, te klagen, en zij begonnen te zeggen dat hij de oude vrouw opgesloten had en onder zijn duim hield.

En dit werd zoo erg, dat hij zoo gauw mogelijk de jonge dames hierheen haalde, in de hoop dat hij er eene aan den haak zou kunnen krijgen en zoodoende Jan boven Jan zou zijn geweest. Mocht het maar zoo ver gekomen zijn, dan zou hij zich er ook wel verder hebben weten uit te trekken. Want slim is hij, en ik had stellig gedacht dat hem alles wel lukken zou.

— En gij zelf ? Wat was uw aandeel in den buit ?

— Wel, mijnheer, ik had de vrije hand hier, en weinig te doen. En hij verdubbelde mijn loon. En ik kon van Miss Evering's kleederen dragen wat ik wilde, tot dat die twee jonge dames kwamen, die met haar spionneeren en steekneuzen alles bederven !

Dus waar 't gij zeker ook, die voor Miss Evering poseerde, toen ik de vorige maal hier was, en met een doek om 't hoofd in een donkeren hoek zat, te zwak om te spreken en om het licht te kunnen verdragen, naar 't heette ?

— Ja, ja, mijnheer, dat was ik !

— Dan moet ik u zeggen dat ge in doortraptheid voor uw patroon niet veel onderdoet ! riep M. Merton, nu voor 't eerst eens aan zijn gevoel lucht gevende.

Martina keek vervaard.

— Gij hebt toch beloofd dat gij mij vrij zoudt laten, schreeuwde zij.

— Dat heb ik. En ik zal ook mijn best er toe doen, mits ge als getuige de onbewimpelde waarheid spreekt, en niet het minste verzwijgt... En nu moet ik nog een uiterst onaangename taak verrichten en nazien of het stoffelijk overschot van Miss Evering zich werkelijk in deze kist bevindt.

— Daar zult ge gauw genoeg zekerheid van hebben, zegde Martina. Het hout is zoo vermolmd, dat een hangslot onderweg is afgevallen en het tweede is ook los. Ge zult geen sleutel noodig hebben.

(Wordt voortgezet).